

GRUND- OG NÆRHEDSNOTAT TIL FOLKETINGETS EUROPAUDVALG

13. januar 2016

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Forordning nr. 806/2014 i forhold til etableringen af en fælles europæisk indskydergarantiordning, KOM(2015)586

Nyt notat

1. Resumé

Europa-Kommissionen fremsatte den 24. november 2015 forslag om en fælles indskydergarantiordning (EDIS - European Deposit Insurance Scheme) for medlemslande i bankunionen, som aktuelt kun er eurolande. Den fælles indskydergarantiordning foreslås af Kommissionen at bygge oven på de eksisterende nationale ordninger og indføres gradvist i perioden 2017-24 frem til en egentlig fælles indskydergarantiordning. EDIS indebærer etableringen af en fælles indskydergarantifond (DIF – Deposit Insurance Fund). Ordningen vil blive administreret af den fælles afviklingsmyndighed (SRB – Single Resolution Board).

Formålet med forslaget er overordnet set at styrke bankunionen ved at understøtte indskyderbeskyttelsen, fremme den finansielle stabilitet og reducere forbindelsen mellem banker og stater, således at en krise i den finansielle sektor ikke medfører en krise på statsniveau.

Som ikke-euroland er Danmark i udgangspunktet ikke omfattet af Kommissionens forslag om fælles indskydergarantiordning. Forslaget får derfor ikke umiddelbart konsekvenser for Danmark. Danmark vil først blive omfattet af bankunionens elementer, herunder evt. en fælles indskydergarantiordning, såfremt Danmark måtte vælge at deltage i bankunionen.

Regeringen vil tage nærmere stilling til EDIS-forslaget i lyset af nærmere vurderinger og EU-forhandlingerne.

2. Baggrund

Kommissionen fremsatte den 24. november 2015 forslag om en fælles indskydergarantiordning (EDIS – European Deposit Insurance Scheme). Ordningen gælder for landene i det styrkede banksamarbejde (bankunio-

nen), men der er mulighed for deltagelse af ikke-eurolande herunder Danmark. Bankunionen består på nuværende tidspunkt af de 19 eurolande. Ikke-eurolande, der ønsker at deltage i bankunionen, vil i givet fald samtidig skulle deltage i EDIS.

EDIS foreslås oprettet som supplement til bankunionens fælles tilsynsmekanisme (SSM – Single Supervisory Mechanism) og Den fælles afviklingsmekanisme (SRM – Single Resolution Mechanism) ved en ændring af SRM-forordningen.

Kommissionen finder, at etableringen af EDIS kan reducere det negative samspil mellem banker og stater, som man i nogle lande har set udspille sig under krisen, hvor skrøbelige banksystemer og svage offentlige finanser har påvirket hinanden gensidigt negativt. Kommissionen vurderer samtidig, at forslaget sikrer lige vilkår for alle institutter for at opnå indskud uanset etableringsland.

Forslaget er fremsat med hjemmel i artikel 114 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF). Forslaget vil skulle behandles efter den almindelige EU-lovgivningsprocedure i TEUF artikel 294, hvor Rådet og Europa-Parlamentet er medlovgivere. Forslaget skal vedtages med kvalificeret flertal i Rådet.

3. Formål og indhold

Formålet med forslaget er ifølge Kommissionen overordnet set at styrke bankunionen ved at understøtte indskyderbeskyttelsen, fremme den finansielle stabilitet og reducere forbindelsen mellem banker og stater, således at en krise i den finansielle sektor ikke medfører en krise på statsniveau.

Den fælles indskydergarantiordning - EDIS - skal bygge på det eksisterende system, som udgøres af nationale indskydergarantiordninger. De nationale ordninger er udformet i overensstemmelse med indskydergarantidirektivet (DGSD). Individuelle indskydere vil således også fremover have samme dækning som i dag (100.000 euro pr. kunde – svarende til ca. 750.000 kr.).

Ifølge Kommissionens forslag etableres en fælles indskydergarantifond (DIF – Deposit Insurance Fund), som skal finansieres af sektoren. Midlerne til DIF skal opkræves fra kreditinstitutter i eurolande og eventuelle deltagende ikke-eurolande. DIF skal frem til 2024 gradvist opbygges til et endeligt målniveau på mindst 0,8 pct. af alle de dækkede indskud i de deltagende lande. Hvis der på et givent tidspunkt ikke er tilstrækkeligt med midler i DIF, vil der blive opkrævet supplerende bidrag fra kreditin-

stitutterne. Finansieringen af DIF er således på linje med principperne for den fælles afviklingsfond (SRF – Single Resolution Fund).

Undervejs i opbygningsperioden betaler institutterne både bidrag til DIF og den relevante nationale indskydergarantifond, hvor andelen af midler i DIF gradvist forøges. Dog kan de nationale indskydergarantifonde vælge at modregne bidrag til DIF i bidragene til den nationale indskydergarantifond. Dermed bliver bidragsbetalingen til DIF som udgangspunkt udgiftsneutral for sektoren.

Det betyder, at kreditinstitutter som udgangspunkt ikke skal betale et højere bidrag som følge af EDIS. Dette selvom der for hvert enkelt deltagende medlemsland både findes en national indskydergarantifond og en fælles indskydergarantifond (DIF).

De deltagende lande vil dog skulle tage hensyn til, om opbygningen af DIF retfærdiggør en reduktion af midler i den pågældende nationale indskydergarantifond. Vælger det enkelte land ikke at modregne bidragene til DIF i bidragspligten til den nationale indskydergarantifond, vil det samlede bidrag fra det pågældende lands institutter alt andet lige blive højere end minimumskravet for målniveauet ifølge DGSD.

Dertil kommer, at der kan være forskel i omfanget af dækningen under den nationale og fælles indskyderfond. Hvis Danmark i forbindelse med en eventuelt tiltræden til bankunionen ønsker at opretholde de udvidede dækningsmuligheder sammenlignet med EDIS, som den danske indskydergarantifond (Garantiformuen) i dag har eksempelvis for pensioner, vil dette skulle tages i betragtning, når det samlede bidrag for danske institutter fastsættes. Det kan betyde, at danske institutter skal betale mere til Garantiformuen end andre institutter i øvrige deltagende lande betaler til deres respektive nationale fonde. Dog vil indskyderne under Garantiformuen i så fald være bedre dækket.

Bidrag til DIF vil blive risikobaserede, dvs. de omfattede kreditinstitutter skal betale et bidrag til DIF skønsmæssigt svarende til den risiko, som de påfører DIF i forhold til andre institutter. Ifølge EDIS-forslaget bemyndiges Kommissionen til at vedtage en delegeret retsakt, som specificerer, hvordan de risikobaserede bidrag skal beregnes.

Bidrag foreslås opkrævet ved, at afviklingsmyndigheden, (SRB – Single Resolution Board), som foreslås at blive den fælles indskydergarantimyndighed, hvert år bestemmer, hvor mange midler der skal opkræves fra de nationale indskydergarantifonde. De nationale indskydergarantifonde opkræver herefter midler fra de enkelte institutter ud fra deres relative risi-

koprofil. Disse bidrag betales direkte fra institutterne til SRB som administrator for DIF.

Der indføres foranstaltninger for at sikre, at de opbyggede midler ikke misbruges. Eksempelvis er det alene de nationale indskydergarantifonde, som overholder og opbygges i overensstemmelse med EU's regler, som vil kunne forsikres under EDIS. Ydermere er reglerne om den fælles indskydergarantiordning ledsaget af en meddelelse, som beskriver foranstaltninger til at nedbringe institutternes risiko (Meddelelse om færdiggørelse af bankunionen (KOM(2015) 587).

Deltagelse i den fælles indskydergarantiordning vil være obligatorisk for medlemsstater i euroområdet, som er omfattet af den fælles tilsynsmekanisme. Endvidere lægger Kommissionen op til, at ikke-eurolande, som deltager i bankunionen, automatisk også deltager i EDIS. Dvs. kreditinstitutter i deltagende ikke-eurolande vil have adgang til og vil skulle finansiere DIF. Det er på linje med den fælles afviklingsmekanisme (SRM), som ikke-eurolande også automatisk vil deltage i, hvis de vælger at deltage i bankunionen.

Ikke-eurolande, herunder Danmark, har mulighed for at deltage i bankunionen ved at indgå i et såkaldt "tæt samarbejde" med ECB om tilsynet med kreditinstitutter i det pågældende deltagende ikke-euroland. Bidrag til EDIS fra institutter i deltagende ikke-eurolande skal følge de samme regler, som vil gælde for bidrag fra institutter i eurolande.

Ifølge EDIS-forslaget vil et deltagende ikke-euroland, som træder ud af samarbejdet med ECB og dermed bankunionen, som udgangspunkt få de indbetalte midler tilbage fra DIF i et sådant omfang, at landet kan genopbygge en national indskydergarantiordning. Dog kan landet maksimalt få et beløb ud svarende til 2/3 af målniveauet for den pågældende nationale indskydergarantiordning¹.

Den fælles indskydergarantiordning skal ifølge Kommissionens forslag udvikles over tid og i tre faser. Den vil bestå af et system til *genforsikring* af nationale indskudsgarantiordninger (2017-19), som efter tre år skal overgå til at være en *fælles forsikringsfase* (2020-23), hvor bidraget fra den fælles indskudsgarantiordning stiger progressivt med tiden. I den sidste fase foreslås en *fuld forsikringsordning* indført i 2024. EDIS indeholder en række bestemmelser mod "moral hazard" og u hensigtsmæssig brug

¹ Ifølge DGS-direktivet må midlerne i en indskydergarantifond ikke falde til under 2/3 af målniveauet. I så fald skal kreditinstitutterne betale bidrag til fonden, så fonden når sit målniveau (mindst 0,8 pct. af dækkede indskud) igen efter seks år.

af DIF for at tilskynde til, at de enkelte lande i regi af deres nationale ordninger håndterer potentielle risici på en fornuftig måde. Det betyder først og fremmest, at en national ordning kun vil kunne indgå i den fælles indskudsgarantiordning, hvis den fuldt ud lever op til den relevante EU-lovgivning.

Nedenfor følger en kort beskrivelse af de tre faser, som trinvist indfører den fælles indskydergarantiordning. De tre faser indebærer en gradvis forøget deling af indskydergarantisici mellem de deltagende lande.

Fase 1 (2017-19): I den første fase, genforsikringsfasen, vil DIF som udgangspunkt alene skulle bidrage til at dække indskydere, hvis en national indskydergarantiordning ikke har tilstrækkelige midler til at dække alle indskydere. Den nationale indskydergarantifond skal altså i denne periode som udgangspunkt bidrage fuldt, før DIF skal bidrage. DIF kan dække op til 20 pct. af det manglende beløb. De øvrige 80 pct. skal dækkes af andre finansieringskilder end DIF (f.eks. lån fra det pågældende land eller lån på frivillig basis fra deltagende og ikke-deltagende landes indskydergarantiordninger).

DIF kan ikke bidrage, hvis de manglende midler skyldes, at den pågældende nationale indskydergarantifond er underfinansieret. En national indskydergarantifond anses som underfinansieret, hvis den ikke har midler svarende til et fastsat målniveau for hvert år i perioden 2017-24.² Uanset grænsen for underfinansiering skal midler i de nationale indskydergarantifonde opbygges til et målniveau på mindst 0,8 pct. af de dækkede indskud ifølge DGSD. EDIS-forslaget har derfor til formål at undgå, at der er uhensigtsmæssige fordele og tilskyndelse til nationale indskydergarantiordninger til ikke at opbygge de nationale indskydergarantifonde.

I genforsikringsfasen beregnes det beløb, som de enkelte institutter skal betale til DIF, i forhold til alle institutter i *det pågældende land*. Senere i fase 2 og 3 beregnes det enkelte instituts bidrag i forhold til institutterne i *alle de deltagende lande*.

Fase 2 (2020-23): I den anden fase, som er den fælles forsikringsfase, kan nationale indskydergarantifonde få dækket en andel af det beløb, som garantiordningen skal betale i en konkret sag, fra DIF.

² Dette målniveau for vurdering af overskydende tab og likviditetsbehov foreslås fastsat til 0,14 pct. af dækkede indskud i kreditinstitutter i det pågældende deltagende land i 2017, 0,21 pct. i 2018, 0,28 pct. i 2019, 0,28 pct. i 2020, 0,26 pct. i 2021, 0,20 pct. i 2022, 0,11 pct. i 2023 og 0 pct. i 2024.

I den anden fase ydes der delvis dækning fra DIF, selvom den nationale indskydergarantifond ikke er tømt, dvs. der sker delvis dækning fra DIF fra ”første euro”. DIF bidrager således på linje med den nationale indskydergarantifond allerede fra start, og ikke som i genforsikringsfasen først efter at den nationale indskydergarantifond er tømt. Andelen som de nationale indskydergarantiordninger kan få betalt fra DIF stiger gradvist i de fire år fra 20 pct. i første år til 80 pct. i det sidste år af denne fase.

Fase 3 (fra 2024): I den tredje fase efter indfasningen i de to første faser over i alt 7 år foreslås en fuld forsikringsordning, hvor nationale indskydergarantiordninger får dækket 100 pct. af det beløb, som de skal betale i en konkret sag, fra DIF. Der vil således i praksis være tale om en egentlig fælles indskydergaranti med en fuldstændig deling af indskydergarantirisci på tværs af deltagende lande.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet er i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF art. 294) medlovgiver. Europa-Parlamentet har endnu ikke udtalt sig formelt om sagen. Det er forventningen, at Europa-Parlamentet generelt støtter Kommissionens forslag.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen finder, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Kommissionen finder endvidere, at udøvelse af tilsyn, afvikling og indskydergaranti bør ske på samme niveau, således at en indskydergaranti også bør være fælles med et fælles tilsyn og afvikling. Ellers kan det ifølge Kommissionen resultere i suboptimale situationer ved håndtering af nødlidende kreditinstitutter. Herudover er de eksisterende nationale set-up for indskydergaranti sårbart ved større finansielle kriser, da båndet mellem institutter og stater bevares, hvilket svækker indskyderens beskyttelse og undergraver den generelle tillid til indskydergarantisystemet samt det indre marked.

Regeringen deler Kommissionens vurdering af nærhedsprincippets overholdelse.

6. Gældende dansk ret

Garantiformuen er den danske garantiordning for indskydere og investorer, hvis formål er at yde dækning til indskydere og investorer i institutter, der er omfattet af Garantiformuens dækning, i tilfælde af et instituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs. Garantiformuen dækker indskud op til et beløb svarende til 100.000 euro, herunder almindelige indskud og

indskud på børneopsparingskonti. Dækningen opgøres efter fradrag af indskyders forfaldne forpligtelser over for instituttet. Nogle særlige indskud har en højere dækning. Fx er indskud på pensionskonti oprettet iht. lov fuldt dækket af Garantiformuen.

Garantiformuen er oprettet ved lov om en garantiordning for indskydere og investorer. Der er i tilknytning til loven udstedt bekendtgørelser om Garantiformuens dækning af indskydere og investorer samt om en indskyder- og investorgarantiordning.

Lovgrundlaget er senest ændret ved gennemførelsen af krisehåndteringsdirektivet (BRRD) og indskydergarantidirektivet (DGSD) ved lov, som trådte i kraft 1. juni 2015. DGSD medfører, at der sker større harmonisering af indskydergarantiordningerne inden for Den Europæiske Union inden for områderne finansiering, dækningsområde og dækningsomfang.

Det bemærkes, at den danske lovgivning om en indskydergarantiordning også omfatter investorer. Dette indebærer, at såfremt et institut ikke kan udlevere værdipapirer, som opbevares for en kunde, dækker Garantiformuen som led i investorgarantiordningen et tab med op til 20.000 euro. Det kan fx være i den situation, at instituttet har begået fejl vedr. registrering af ejerskab eller ved svigagtige handlinger begået af instituttet.

Investorer er ikke omfattet af EDIS, der alene omfatter indskydere. Det betyder, at der for så vidt angår investorer fortsat vil være tale om nationalt opbyggede garantiordninger.

7. Konsekvenser

Lovgivningsmæssige konsekvenser

Ved deltagelse i bankunionen og dermed EDIS, vil der ifølge Kommissionens EDIS-forslag ske en yderligere harmonisering af reglerne ifølge DGSD. Det gælder eksempelvis i forhold til opkrævning af risikobaserede bidrag til indskydergarantiordningerne (Garantiformuen og DIF). Det vil derfor være nødvendigt at ændre lov om en indskyder- og investorgarantiordning samt de tilhørende bekendtgørelser.

Økonomiske konsekvenser

Statsfinansielle konsekvenser

Danmark deltager ikke i bankunionen på nuværende tidspunkt og forslaget har derfor ingen direkte statsfinansielle konsekvenser. Dog kan følgende bemærkes for så vidt angår de deltagende lande.

Kommissionen forventer, at EDIS og de administrative opgaver som vil være forbundet hermed for SRB vil være fuldt finansieret af kreditinstitut-

ter i de deltagende lande. En fælles indskydergarantiordning i bankunionen har således ingen direkte statsfinansielle konsekvenser for de deltagende lande.

Kommissionen lægger ikke op til, at EDIS skal understøttes af en fælles offentlig bagstopper omfattende deltagende lande.

En fælles indskydergarantiordning kan afhængigt af udformningen have indirekte positive statsfinansielle konsekvenser i de deltagende lande og i EU som helhed, idet den kan understøtte en højere grad af finansiel stabilitet.

Samfundsøkonomiske konsekvenser

Kommissionen forventer, at den fælles indskydergaranti vil bidrage til en højere grad af finansiel stabilitet, og den fælles indskydergarantiordning kan i givet fald have positive samfundsøkonomiske konsekvenser.

De samfundsøkonomiske konsekvenser for de enkelte deltagende lande vil bl.a. afhænge af, om der er væsentlige forskelle i risici for træk på den fælles indskydergarantiordning på tværs af lande.

Forslaget om en fælles indskydergarantiordning har ingen direkte samfundsøkonomiske konsekvenser i den situation, at Danmark ikke deltager i den fælles indskydergarantiordning.

Yderligere tiltag i opfølgning på Kommissionens meddelelse om færdiggørelsen af bankunionen kan have samfundsøkonomiske konsekvenser. Disse konsekvenser vil skulle vurderes nærmere, når konkrete forslag måtte blive fremsat.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Forslaget indebærer, at institutter i de deltagende lande fremover vil skulle betale bidrag til opbygningen af den fælles indskydergarantifond.

Bidragene foreslås imidlertid opkrævet ved, at den fælles indskydergarantimyndighed SRB hvert år bestemmer, hvor mange midler der skal opkræves fra hver national indskydergarantiordning. De nationale indskydergarantier opkræver herefter midler fra de enkelte institutter ud fra deres relative risikoprofil. I den første fase (genforsikringsfasen) beregnes det beløb, som de enkelte institutter skal betale, i forhold til alle institutter i det pågældende deltagerland. Efter genforsikringsfasen i fase to og tre beregnes det enkelte instituts bidrag i forhold til institutterne i alle de deltagende lande. Det er ikke muligt nærmere at redegøre for, om en eventuel dansk tiltrædelse samlet set vil medføre højere bidrag fra danske

institutter. Det vil afhænge, i hvilket omfang der trækkes på en fælles indskydergarantifond samt af danske institutters relative bidrag hertil.

Kommissionen foreslår, at det fortsat er de nationale indskydergarantiordninger, der vil skulle opkræve bidraget til den fælles indskydergarantifond. Dette bidrag kan modregnes i bidraget til de nationale ordninger. Institutterne skal derved alene foretage én bidragsbetaling som i dag (jf. dog som ovenfor anført under pkt. 3).

Forordningen pålægger ikke institutterne yderligere administrative forpligtelser i form af indberetninger eller andet.

Forslaget om en fælles indskydergarantiordning har således ingen erhvervsøkonomiske konsekvenser i den situation, at Danmark ikke deltager i den fælles indskydergarantiordning.

Yderligere tiltag i opfølgning på Kommissionens meddelelse om færdiggørelsen af bankunionen kan have erhvervsøkonomiske konsekvenser. Disse konsekvenser vil skulle vurderes nærmere, når konkrete forslag måtte blive fremsat.

Andre økonomiske konsekvenser og beskyttelsesniveauet

Forslaget indebærer ikke øvrige økonomiske konsekvenser. En vedtagelse af forslaget skønnes ikke at berøre beskyttelsesniveauet i Danmark.

8. Høring

Kommissionens forslag har været i høring i EU-specialudvalget for den finansielle sektor med frist for eventuelle bemærkninger den 7. december 2015.

Nedenfor sammenfattes hovedindholdet af de to indkomne høringssvar fra henholdsvis Finansrådet og Dansk Aktionærforening.

Finansrådet finder, at en fælles indskydergarantifond tidligst bør have virkning fra 2024, hvor BRRD-direktivet og DGS-direktivet er fuldt implementeret. Finansrådet finder det vigtigt, at den danske indskydergarantidækning kan opretholdes på det nuværende niveau, herunder specielt den danske indskydergarantidækning af pensioner som ultimo 2014 udgjorde ca. 117 mia kr. Bidrag til en fælles indskydergarantifond skal endvidere i et sådant tilfælde være neutrale for danske banker. Der er derudover behov for klarhed over metoder for beregning af det enkelte kreditinstituts bidrag til de nationale indskydergarantiordninger og den fælles indskydergarantifond, så det er muligt at vurdere effekten på danske institutters bidrag ved indtrædelse i en fælles europæisk indskydergaranti.

Endvidere er det vigtigt, at det sikres, at der ved et evt. ophør af ”et nært samarbejde” kan etableres en indskydergarantifond i Danmark, som opfylder kravene til nationale indskydergarantiordninger uden yderligere bidrag for bankerne.

Dansk Aktionærforening finder det afgørende, at forbrugerne også fremover har garanti for indskud af de samme typer som i dag og hos de samme typer af virksomheder. En eventuel tiltrædelse af bankunionen og dermed EDIS må ikke medføre, at typer af virksomheder eller typer af indskud, der er dækket af den nuværende danske ordning, ikke længere kan være dækket af en europæisk eller dansk ordning.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Foreløbige meldinger fra de øvrige medlemslande tyder på, at der generelt fra en række lande er opbakning til det fremsatte forslag om en fælles indskydergarantiordning. Dog er flere lande meget fokuseret på reduktion af risici fra usunde banker, før EDIS evt. indføres.

Der er således lagt op til et kompliceret forhandlingsforløb.

10. Regeringens foreløbige generelle holdning

Danmark vil blive omfattet af alle bankunionens elementer, dvs. fælles tilsyn (SSM), fælles afvikling (SRM) samt fælles indskydergaranti (EDIS), såfremt Danmark måtte vælge at deltage i bankunionen. Fra dansk side vil man tage nærmere stilling til EDIS-forslaget i lyset af nærmere vurderinger og EU-forhandlingerne.

Regeringen lægger vægt på en tilgang, hvor alle medlemslande, også ikke-eurolande, indgår i arbejdet med forslaget, og at der tages højde for, som Kommissionen også foreslår, at kommende deltagende ikke-eurolande kan deltage på lige vilkår med eurolande, ligesom det er opnået i de øvrige elementer i bankunionens nuværende konstruktion.

Regeringen finder, at det er vigtigt ikke at fjerne fokus fra gennemførelsen af allerede vedtagne initiativer, særligt skal direktivet om genopretning og afvikling af kreditinstitutter (BRRD) og indskydergarantidirektivet (DGSD) gennemføres i alle lande.

Regeringen finder det centralt, som Kommissionens forslag også lægger op til, at en fælles indskydergarantiordning bliver finansieret af kreditinstitutterne i de deltagende lande, hvor bidrag bør søges at afspejle det enkelte instituts forholdsmæssige risiko for træk på indskydergarantien. Dette er på linje med principperne for den fælles afviklingsmekanisme.

Ved en eventuel tiltrædelse af bankunionen og dermed EDIS finder regeringen det vigtigt at sikre, at den danske indskydergarantiordning fortsat kan dække de indskud og investorer, som i dag er omfattet, herunder fuldt ud dække pensionsordninger.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Sagen har været omtalt i forbindelse med underretning for Folketingets Europaudvalg om ”Arbejdsgruppen vedrørende analysearbejdet ift. dansk deltagelse i det styrkede banksamarbejde”s rapport om mulig dansk deltagelse i det styrkede banksamarbejde (april 2015), jf. EEU, Alm. del - bilag 516.

Desuden er samlenotat om Færdiggørelse af det styrkede banksamarbejde (bankunion) forelagt Folketingets Europaudvalg til orientering forud for ECOFIN d. 8. december 2015.